

dre Lande, dog saaledes at ingen af Parterne skal kunne kræve de Fordele, som tilstaaes et tredje Land ved særlige Transitaftaler.

Art. 12 bestemmer, at Sovjetunionen i Betragtning af, at Udenrigshandelen ifølge Unionens Love er et Statsmonopol, i Danmark skal have en *Handelsrepræsentation*, hvis Retsstilling er fastlagt ved Bestemmelserne i et til Traktaten knyttet Bilag. Heri fastlægges Handelsrepræsentationens Virksomhedsomraade, og der gives nærmere Regler angaaende de Rettigheder og Immuniteter, som Repræsentationen skal nyde her i Landet.

Art. 13 hjemler gensidig Mestbegunstigelsesbehandling med Hensyn til *Person og Ejendom* ved Udøvelse af økonomisk Virksomhed paa det andet Lands Omraade. Dette gælder saavel danske handlende og industridrivende, hvad enten fysiske eller juridiske Personer, paa Sovjetunionens Omraade som Sovjetunionens økonomiske Statsorganisationer og andre juridiske Personer samt sovjetiske Statsborgere paa dansk Omraade.

Parternes Statsborgere og juridiske Personer skal kunne møde for Retten og have fri og uhindret *Adgang til den anden Parts Domstole*.

Art. 14 bestemmer, at Parterne vil respektere *Voldgiftsklausuler* i Handelskontrakter og være rede til at optage Forhandlinger om en Aftale vedrørende dels Voldgiftsrettens Oprettelse og Sammensætning paa Grundlag af Paritetsprincippet, dels Fremgangsmaaden ved Voldgiftskendelsernes Eksekution. En saadan Aftale skal have tilbagevirkende Kraft. Indtil den bringes i Stånd, indrettes Voldgiftsretten i Overensstemmelse med en samtidig med Traktaten undertegnet Protokol, der har Gyldighed i et Aar.

Art. 15 bestemmer, at alle *Tvistigheder vedrørende Handelstransaktioner*, som er afsluttet mellem Sovjetunionens kommercielle Organisationer og danske fysiske eller juridiske Personer, medmindre Voldgift er aftalt, principielt skal være underkastet Domstolenes Kompetence i det Land, hvor Transaktionen er afsluttet.